

faa vi derved staae mindre Fare for at see Folketirken sprængt, saa siger jeg, at saadanne Love og Forslag ere ret besøgte conservative. Den ærede Rigsdagsmand for Odense (Faber) og flere Andre synes at betragte Kirkehuset, Steenbygningen, paa en heel anden Maade, end jeg kan betragte den, og som jeg troer, det er rigtigt at betragte den paa. Jeg maa minde de Herrer om, at hvis vi f. Ex. gaae til Nordamerika og mange andre Steder, saa er det Tilfældet, at naar et eller andet Troessamfund der til Exempel har en kirkelig Synode — og de Herrer ville vide, at der i Nordamerika er en stor Mængde Sectarere — hvad enten det saa er Presbyterianere, Methodistier, Congregationalister, Baptister eller hvilket som helst andet Samfund, saa aabne alle de andre Troessamfund i den By, i hvilken Mødet holdes, deres Kirker for det Samfund, som har Møde, saa betænke f. Ex. ikke Methodistierne sig paa at aabne deres Kirker for Baptisterne eller Congregationalisterne eller hvem det skal være, og i den Tid, Kirkemødet staaer paa, ere alle Gudshuse i en saadan By fælles for det Samfund, som der holder Møde. Kan man saaledes lade Samfund, som man gjerne kalder Sectarere, bruge Kirkerne, uden at disse derved lide det Mindste, jeg vil ikke sige paa Dag eller Jag, men uden at de vanhelliges, saa mener jeg, at man dog ti Gange snarere i et Land som Danmark, hvor man roser sig af og glæder sig ved at have en Folkekirke, til hvilken saa at sige næsten alle Folkets Medlemmer bekjende sig, maa kunne lade Kirkerne aabne ikke for Sectarer-Præster, men for af Kongen kaldede og af Biskopperne indviede Præster i den selsomme Folkekirke; gjør man ikke det, kan man staae Fare for Alt. Jeg har selv hørt Præster, der ere ansatte i Folkekirken, til hvis Lærdomme de altsaa skulle bekjende sig, erklære, at Enhver bliver salig ved sin Tro, og de ere af den Mening — thi jeg har spurgt derom — at Jøder, Hedninger og Andre ere ligesaa nær til Salighed som enhver Anden, naagtet den christelige Troesbe-

kjendelse siger: Uden Daab og Tro kan Ingen komme i Himmerig, ja, jeg har hørt en høit anseet Præst ved en Jøvides Lig erklære hende ikke een, men mange Gange salig. Men der er andre Lærdomme, der bekjendes af flere af Folkekirkenes Præster, og en æret Folkethingsmand hørte for ikke længe siden en af Folkekirkenes Præster i Fleres Overværelse erklære, at BARNEDAAB er Konfens.

Formanden: Jeg maa gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at han i sit Foredrag gaaer en heel Deel udenfor Ordenen af den Sag, der foreligger; dette gjælder ikke blot om den Retning, den sidste Deel af hans Foredrag har antaget, men det gjælder navnlig, forsaavidt den ærede Taler har paaberaabt sig, hvad der er blevet ham fortalt eller sagt af en Folkethingsmand om, hvad denne har hørt en Præst af Folkekirken udtale sig om; jeg troer ikke, at saadanne private Samtaler og private Meddelelser høre til Forhandlingerne her i Salen, thi da vilde der ikke være nogen Grændse for det Omfang, de kunde antage. Endvidere maa jeg i Anledning af den ærede Rigsdagsmands Foredrag bemærke, at han i sine Udtalelser har beraabt sig paa en Erklæring, som skulde være afgiven af en Biskop, og senere omtalte han en navngiven Biskops Erklæring til Kirke- og Underviisningsministeriet; i Udvalgets Betænkning foreligger der Intet om, at saadanne Erklæringer ere tilstillede Udvalget, og jeg maa ansee det for uberettiget at fremdrage en navngiven Embedsmands Erklæring, der er afgiven til Ministeriet, naar den ikke officielt er meddeelt Rigsdagen, eller naar det vedkommende Udvalg ialfald ikke har omtalt den i sin Betænkning. Jeg skal derfor rette den Anmodning til følgende ærede Talere, at de undlade at gaae ind paa en videre Bedømmelse af eller en Modargumentation mod den sidste ærede Talers Paaberaabelse af sige Erklæringer eller af private Samtaler, der ere førte af Rigsdagsmænd eller Ikke-rigsdagsmænd.